

stillet den sidst vedtagne Finantslov som Norm for, hvad man kunde anse for indeholdt i Ordene: „hidtil gjældende Regler“, dog ikke saaledes at forstaa, at de have anset Finantsloven for 1880—81 for paa samme Maade gjældende for det løbende Finantsaar som for det foregaaende, idet det nemlig i den midlertidige Finantslovs Text ikke hedder, at det er Finantsloven for 1880—81, der skal være den raadende, men derimod „de hidtil gjældende Regler“, og disse kunne naturligvis paa det ene og det andet Punkt komme til at afvige fra de Bevillinger, der gjælde for det foregaaende Finantsaar, men som Hovednorm er det rigtigt og naturligt at lægge denne Finantslov til Grund for Bedømmelsen. Det have de to nævnte Statsrevisorer gjort, og det er ogsaa efter Flertallets Opfattelse fuldstændig rigtigt, at man gjør den hidtil raadende Opfattelse gjældende, idet det jo er klart, at naar der første Gang foreligger et Forsøg paa at regjere et Finantsaar tilende efter en midlertidig Finantslov, maatte baade Statsrevisorerne og navnlig dette Thing være meget nøieregnende og gjøre, om det skulde være, den strengeste Fortolkning gjældende, fordi det er klart, at dersom man kom ind paa en Praxis som denne, da vilde det indeholde en altfor stor Fristelse for enhver Regjering til at benytte et Surrogat, der kunde give den saa gode Chancer, som det vilde være Tilfældet efter de Fortolkninger, som der nu søges gjort gjældende. Det er derfor paa sin Plads, at man strengt holder sig til, hvad der maa anses for at være den hidtil raadende Opfattelse af den midlertidige Finantslov; og det har ogsaa ført til, at de nævnte Herrer Statsrevisorer Høgsbro og Hørup have for de Afhvit af Statsregnskabet, som de have at behandle, gjort en lang Række Indstillinger med Hensyn til stete Overstridelser af de givne Bevillinger. De andre to Statsrevisorer d'Hr. Dinesen og Drefing have ikke forsøgt paa at opstille nogen Regel med Hensyn til Lovens Fortolkning og Forstaaelse, de have i hvert enkelt Tilfælde ubestemt holdt sig til deres eget personlige Skjøn om, hvad de ansaa for bevilget ved Love eller ikke. Dette Skjøn har ganske vist ført til, at de for den største Del, tror jeg, af de Indstillingspunkter, der foreligge, have forsaavidt i Princippet været enige med de andre to Statsrevisorer i, at de paagjældende Poster ikke kunde betragtes som bevilgede efter den midlertidige Finantslov, men deres Indstilling lyder ikke paa samme Maade som de andre Statsrevisorer paa, at de paagjældende Poster ikke kunne passere, men derimod paa, at de paagjældende Poster kunne

passere. Den Omstændighed, at der fra de to ærede Statsrevisorer's Side gjøres denne Indstilling om „ikke at passere“, saaledes som det er optaget i Udvalgets Flertals Indstilling, som her foreligger, kan jo i og for sig betragtes paa samme Maade som Indstillingerne og Beslutningerne i Folkethinget med Hensyn til Tillægsbevillingsloven, idet man dengang forfastede de forelagte Tillægsbevillinger med den Erklæring, at man ikke billigede Regjeringens finantsielle Styrelse i det paagjældende Finantsaar, men fordrede, at disse Bevillinger skulde optages paa den ordentlige Finantslov. Det er den samme Betragtning, der gjøres gjældende, idet man nu negter Decharge paa saadanne Udgifter, der altsaa trods den favnede Hjemmel i den midlertidige Finantslov og trods Forkastelsen af Tillægsbevillingen ikke desto mindre blive afholdte.

Det andet høie Thing har nu gennem sit Udvalg opstillet en ganske ny Fortolkning af den midlertidige Finantslov, og da det maa anses for at være Landsthingets Forslag til Beslutning, der her foreligger til Behandling, maa det være paa sin Plads noget udførligere at dvæle ved de Betragtninger, hvorpaa disse Forslag hvile, end det ellers pleier at være Skik i Forholdet overfor det andet Thing. Det er saa meget mere nødvendigt, at man lægger noget stærkere Mærke til den Fortolkning, der her fra Landsthingets Side gjøres gjældende, som det jo er væsentligt, at dersom denne Fortolkning skulde blive anerkendt som den rigtige, vilde det i og for sig indeholde, jeg kan gjerne sige en Opfordring for enhver kommende Regjering til at gjøre alt Sit for at blive fri for den ordinære Finantslov; thi kunde den blot slippe for at modtage den ordinære Finantslov, vilde den i Henhold til den saaledes her opstillede Fortolkning ved Hjælp af en midlertidig Finantslov faae en Raadighed over Bevillingerne, som paa ingen Maade kunde ventes i Henhold til den ordinære Finantslov. Det er derfor efter min Mening af væsentlig Betydning, at man fremdrager denne Fortolkning saaledes, som den er opstillet i den af Landsthingsudvalget afgivne Betænkning, og saaledes som, jeg beklager det, den i alt væsentligt er tiltraadt af Mindretallet her i Salen. Denne Fortolkning kan siges at falde i 3 Afdelinger. Der er opstillet for det første det Postulat, at Begrebsningen for de løbende Udgifter ligger i den midlertidige Finantslov kun i disse Udgifters Art, hvorimod Grændserne for deres Summe ere bestemte ved Finantsloven. Denne Opfattelse vilde jo føre til, at en